

U trenutku dok pišem ovaj članak, četrnaest afričkih zemalja obvezane su od strane Francuske, kroz kolonijalne ugovore, da stave 85 % svojih stranih rezervi u Francusku centralnu banku, koju kontrolira ministar financija Francuske

 www.bljesak.info/rubrika/vijesti/clanak/nije-sve-nogomet-procitajte-sto-francuska-jos-uvijek-radi-africi/160871

Kada je Seku Ture iz Gvineje odlučio 1958. godine da izađe iz francuskog kolonijalnog carstva, i kada je izabrao neovisnost za svoju zemlju, francuska kolonijalna elita u Parizu se toliko razbjesnila da je u povijesno činu gnjeva francuska administracija u Gvineji uništila sve što je u zemlji predstavljalo, kako su oni smatrali, dobrobitima francuske kolonijalizacije.

Tri tisuće Francuza je napustilo zemlju, uzimajući sa sobom svu svoju imovinu i uništavajući sve što se nije moglo prenijeti: škole, porodilišta, javne administrativne zgrade, automobile, knjige, lijekove, opremu istraživačkih instituta. Traktori su bili uništeni ili sabotirani, konji i krave na farmama su ubijani, hrana koja se nalazila u skladištima je bila zapaljena ili otrovana.

Svrha ovakvog nečuvenog ponašanja bila je da se pošalje jasna poruka svim drugim kolonijama da će posljedice odbacivanja francuske kolonijalne vlasti biti veoma ozbiljne. Strah se polako proširio afričkom elitom, i nitko posle događaja iz Gvineje nije našao hrabrosti da prati primjer Seku Turea, čiji je slogan bio „Mi stavljamo slobodu u siromaštvu ispred bogatstva u ropstvu“.

Silvanus Olimpio, prvi predsjednik Republike Togo, male zemlje na zapadu Afrike, našao je kompromisno rešenje a Francuskom. On nije želio da njegova zemlja nastavi biti dio francuskog dominiona, pa je stoga odbio potpisati pakt o nastavljanju kolonijalnog statusa koji je predložio De Gol, već se dogovorio da plaća godišnji dug Francuskoj za takozvane dobrobiti koje je Togo dobio od francuske kolonizacije.

Ovakav dogovor je bio jedino rješenje na koje je Francuska bila spremna da pristane, kako ne bi uništila zemlju prije nego što je napusti. Međutim, cijena duga koju je odredila Francuska bila je toliko velika da novčana naknada iznosila skoro 40 % proračuna Togo u 1963. godini.

Financijska situacija u Togou, poslije dobivanja neovisnosti, bila je toliko nestabilna, da je Olimpio odlučio odbaciti francusku kolonijalnu monetu FCFA (ovaj franak je Francuska nametnula dvanaest afričkim državama, svojim bivšim kolonijama) i započeo je s tiskanjem vlastite valute. Trinaestog siječnja 1963. godine, tri dana pošto je počeo s tiskanjem nove valute Togo, tim nepismenih vojnika, potpomognutih Francuskom, ubio je predsjednika Olimpia. On je bio prvi izabrani predsjednik svih afričkih zemalja koje su dobile nezavisnost. Olimpio je ubijen od strane bivšeg pripadnika francuske Legije stranaca, narednika Etijena

Ejadema Gnassingbea, koji je navodno dobio isplatu od 612 \$ od strane veleposlanstva Francuske u Togou, za izvršeno naručeno ubojstvo. Olimpijev san je bio da izgradi nezavisnu i samodovoljnu zemlju. Ali ova ideja se nije dopala Francuzima.

Modibo Kejta, prvi predsjednik Republike Mali, odlučio je 30. lipnja 1962. godine da prestane koristiti francusku kolonijalnu valutu FCFA. Predsjedniku Malija, koji je težio socijalističkoj ekonomiji, bilo je jasno da bi nastavljanje postkolonijalnog pakta s Francuskom predstavljalo zamku i ekonomski teret za razvoj zemlje. Kejta je, kao i Olimpio, završio kao žrtva puča (za razliku od Olimpija, Kejto nije ubijen već je završio u zatvoru) koji se desio 19. studenog 1968. godine, a vođa puča je, također, bio bivši francuski legionar, poručnik Musa Traore.

U suštini, Francuska je, tijekom ovog turbulentnog perioda afričke borbe za slobodu od kolonijalnog ropstva, konstantno upotrebljavala bivše legionare Legije stranaca kako bi izvela pučeve protiv izabranih predsjednika afričkih država.

Francuska očajnički želi da održi jak utjecaj nad bivšim kolonijama, ne birajući sredstva. U ožujku 2008. godine, bivši francuski predsjednik Jacques Chirach je rekao: „Bez Afrike, Francuska će postati trećerazredna (svjetska) sila.“ Njegov prethodnik, Francois Mitteran već je prerekao takav razvoj događaja 1957. godine, kada je izjavio: „Bez Afrike, Francuska neće imati povijest u 21. stoljeću.“

U trenutku dok pišem ovaj članak, četrnaest afričkih zemalja obvezane su od strane Francuske, kroz kolonijalne ugovore, da stave 85 % svojih stranih rezervi u Francusku centralnu banku, koju kontrolira ministar financija Francuske. Danas, Togo i trinaest drugih afričkih država i dalje moraju plaćati kolonijalni dug Francuskoj. Afrički lideri koji odbiju ovakav dogovor bivaju ubijeni ili smijenjeni s vlasti u državnim udarima i vojnim pučevima. Oni koji se povinuju ovakvom aranžmanu bivaju nagrađeni francuskom podrškom i žive luksuznim životom, dok njihov narod trpi strahote ekstremnog siromaštva.

Ovaj sustav je toliko zao da je odbačen od strane Europske unije, ali Francuska nije spremna da se odrekne tog kolonijalnog sustava koji ulijeva oko 500 milijardi dolara iz Afrike u njezin središnju trezor svake godine.

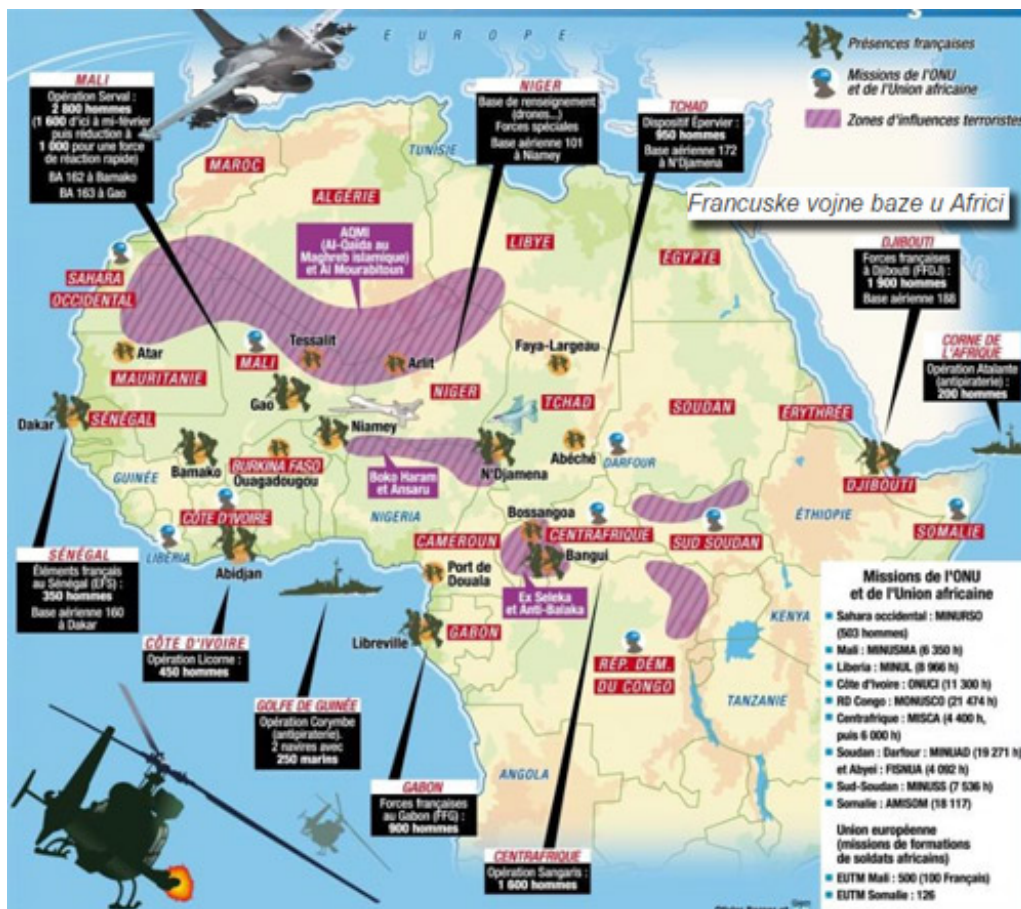
Često optužujemo afričke lidere za korupciju i služenje interesima zapadnih nacija, ali postoji jasno objašnjenje takvog njihovog ponašanja. Oni se ponašaju tako jer su uplašeni da će biti ubijeni ili smijenjeni pučem. Oni žele podršku jakih država, kako bi imali zaštitu u slučaju agresije ili nemira. Ali, umjesto da te sile pružaju prijateljsku zaštitu, zapadnjačka zaštita često uvjetuje te lidere da prestanu da se bore za interese vlastite populacije.

Afrički lideri bi radili u interesu svojih građana da nisu pod stalnim nadzorom i pod prijetnjom sile od strane kolonijalnih zemalja.

Leopold Sedar Sengor je 1958. godine izjavio povodom posljedica izbora za nezavisnost svoje zemlje od Francuske: „Izbor senegalskog naroda je nezavisnost. Oni žele da se ta nezavisnost ostvari u prijateljskim odnosima sa Francuskom, a ne kroz sukob.“

Od tada je Francuska prihvatila samo „nezavisnost na papiru“ za njene kolonije, a u stvari ih

je natjerala da potpišu obavezujuće „ugovore o suradnji“, u kojima je detaljno navedeno kakva priroda odnosa neke zemlje s Francuskom mora biti, a najvažnije stavke su bile prihvaćanje kolonijalnog franka kao nacionalne valute, usvajanje francuskog tipa obrazovnog sustava, kao i prioritet Francuske u vojnoj i trgovinskoj suradnji.

U nastavku se nalazi jedanaest glavnih komponenti kolonijalnih ugovora koje su afričke države morale da potpisuju s Francuskom od 1950-ih.

1. Kolonijalni dug za dobrobiti koje je francuska kolonijalizacija donijela državi

Zemlje koje su ostvarile nezavisnost od Francuske moraju plaćati infrastrukturu koju je Francuska izgradila u toj zemlji dok je bila njena kolonija. Još uvijek moram da nađem potpune podatke o iznosima, procjenama kolonijalne dobiti i uvjetima plaćanja koji su nametnuti afričkim zemljama, ali radimo na tome.

2. Automatska konfiskacija nacionalnih novčanih rezervi

Afričke zemlje moraju da svoje depozite prebace u nacionalne novčane rezerve Francuske centralne banke. Francuska raspolaže nacionalnim rezervama četrnaest afričkih zemalja još od 1961. godine, i tu spadaju: Benin, Burkina Faso, Gvineja Bisao, Obala Slonovače, Mali, Niger, Senegal, Togo, Kamerun, Centralno Afrička Republika, Čad, Kongo-Brazavil, Ekvitorijalna Gvineja i Gabon.(1)

Monetarna politika koja upravlja sa toliko različitih zemalja nije komplicirana zato što, u stvari, time upravlja Trezor Francuske, bez upliva centralnih fiskalnih autoriteta bilo koje zemlje članice Monetarne unije Zapadne Afrike (WAEMU) (2) ili Ekonomske i monetarne zajednice Centralne Afrike (CEMAC).(3) Pod uslovima ovog dogovora, koji je uspostavio ovakav finansijski sustav, centralne banke svake afričke zemlje moraju da drže minimum 65 % vlastitih stranih rezervi na „operativnim računima” Trezora Francuske, kao i dodatnih 20 % kako bi pokrili moguće finansijske obveze.

Centralna banka koja upravlja kolonijalnim frankom, također, nameće i maksimum na kredite koji se daju svakoj pojedinačnoj zemlji, a taj maksimum je ekvivalentan 20 % proračunskog prihoda te zemlje u prethodnoj godini. Iako centralne banke ove dvije afričke monetarne unije imaju mogućnost da uđu u finansijski minus u odnosu na Trezor Francuske, razina do koje se smije ući u minus određuje Trezor Francuske, koji samostalno donosi odluku o investiranju stranih rezervi afričkih zemalja na francuskoj burzi.

U suštini, više od 80% stranih rezervi francuskih zemalja je deponirano u „operativnim računima” koje kontrolira Trezor Francuske. Dvije centralne banke su afričke samo imenom i nemaju vlastite monetarne politike. Same države ne znaju, niti im se objavljuje, koliko od ukupno skupljenih stranih rezervi koje kontrolira francuski trezor pripada njima, grupno ili individualno.

„Iako bi po dogovoru zarada koju Trezor Francuske dobiva na osnovu investiranja ovih fondova trebalo da se dodaje tim fondovima, ni centralne banke ni same države ne dobivaju nikakve računovodstvene podatke o tim izmjenama. Vrlo mali broj visokih službenika Trezora Francuske zna iznose koji se nalaze na tim 'operativnim računima', kao i gdje se ti fondovi investiraju i da li je ostvaren profit na osnovu tih investicija. Svim tim službenicima je zabranjeno da otkrivaju bilo kakve informacije centralnim bankama monetarnih unija afričkih zemalja ili pojedinačnim centralnim bankama tih država.”

Procjenjuje se da Francuska trenutno upravlja sa oko 500 milijardi novca afričkih država i da je spremna da se bori protiv bilo koga ko želi da ukaže na tamnu stranu ovog starog carstva.

Afričke zemlje nemaju pristup vlastitom novcu. Francuska im dozvoljava da pristupe samo do 15 % njihovog novca tokom jedne kalendarske godine. Ako im je potrebno više od toga, moraju da pozajme dodatne količine vlastitog novca iz Trezora Francuske po komercijalnim kamatama. Da bi situacija bila još tragičnija, Francuska nameće maksimum na količinu novca koji neka država može da pozajmi iz zajedničkih rezervi. Taj maksimum je fiksiran na 20 % proračunskih prihoda u prethodnoj godini. Ako neka država želi posuditi više od tog maksimuma, Francuska može da uloži veto na takvu transakciju.

Bivši predsjednik Francuske Jacques Chirach skoro je dao izjavu o novcu koji afričke nacije imaju u francuskim bankama. Ovdje se nalazi video kako on govori o toj francuskoj šemi za eksploataciju. On govori na francuskom, ali smo priložili kratki izvod iz transkripta: „Trebalo da budemo iskreni i da kažemo da veliki dio tog novca, koji se nalazi u našim bankama, dolazi upravo putem eksploatacije afričkog kontinenta.”

3. Pravo prvenstva Francuske na kupovinu novootkrivenih sirovina neke države

Francuska ima prvenstvo da kupuje bilo koji nacionalni resurs koji se pronađe u nekoj bivšoj koloniji. Samo ako Francuska odustane od prava preče kupovine nekog resursa, afričke zemlje imaju pravo da traže druge zainteresirane strane za kupovinu tog resursa.

4. Prioritet francuskih kompanija kod svih javnih konkursa koji se tiču infrastrukturnog razvoja

Francuske kompanije imaju pravo prvenstva kada neka bivša kolonija sklapa javne ugovore sa kompanijama, a tek ako se one pokažu nezainteresiranim, vlada smije da traži partnere drugdje. Čak nije bitno ni da li neke druge kompanije nude povoljnije uslove. Posljedica ovakvog sistema je da je, u mnogi bivšim kolonijama, većina ekonomskih sredstava zemlje u rukama Francuza. U Obali Slonovače, na primjer, francuske kompanije posjeduju i kontroliraju sve glavne resurse – vodu, struju, telefonsku mrežu, saobraćajnu mrežu, luke i glavne banke. Ista slika je i u sektorima trgovine, građevine i poljoprivrede. Na kraju, kao što je napisano u prethodnom članku, Afrikanci sada žive na kontinentu koji posjeduju Europljani!

5. Ekskluzivno pravo Francuske da opskrbljuje vojnom opremom i da obučava časnike neke zemlje

Putem sofisticiranog sustava stipendija i „obrambenih ugovora” koji su dio kolonijalnih ugovora, Afrikanci su potaknuti da šalju svoje više vojne časnike na obuku u Francusku ili u neke druge vojne ustanove, koje nisu u Francuskoj, a koje su pod rukovodstvom Francuske.

Situacija u Africi je takva da je Francuska do sada trenirala i odgojila stotine, čak i tisuće izdajica. Oni su u stanju pripravnosti kada nisu potrebni, ali se aktiviraju kada je potrebno sprovesti puč ili neku sličnu aktivnost.

6. Pravo Francuske da vojno intervenira u nekoj zemlji kako bi zaštitila svoje interese

„Obrambeni dogovori”, koji su pripojeni kolonijalnim ugovorima, omogućavaju Francuskoj legalno pravo da vojno intervenira u afričkim državama, kao i da ima stalne vojne trupe u tim zemljama stacionirane u vojnim bazama koje u potpunosti kontrolira Francuska.

Kada je predsjednik Obale Slonovače Loran Bagbo pokušao da okonča francusku eksploataciju svoje zemlje, Francuska je organizirala prevrat. Tijekom dugog procesa sklanjanja Bagboa s mjesta predsjednika, francuski tenkovi, helikopteri, vojni brodovi i specijalne jedinice direktno su intervenirali u konfliktu, pucali su na civile i pri tome ubili mnoge od njih. Francuska je procijenila da su francuske kompanije izgubile milione dolara kada su, u žurbi, napustile Abidžan 2006. godine. Ono o čemu nisu pričali je da je tada Francuska vojska masakrirala 65 i ranila 1.200 nenaoružanih civila.

Poslije uspješno provedenog državnog udara, Francuska je vlast prepustila Alasanu Utari, ali je zahtijevala da njegova vlada plati odštetu francuskim kompanijama za gubitke koje su pretrpjele tijekom građanskog rata. Utarina vlada je platila duplo više Francuskoj nego što je ona sama tvrdila da je novčana vrijednost pretrpljenih gubitaka.

7. Obveza da se francuski jezik učini službenim jezikom zemlje i da se školsko obrazovanje odvija na francuskom jezikom

Oui, Monsieur. Vous devez parlez français, la langue de Molière! (Da, gospodine. Morate da govorite francuski, jezik Moliera!)

Francuski jezik i kultura šire se afričkim zemljama pomoću organizacije nazvane „Frankofonija” koju kontrolira, pored još nekoliko satelitskih i pridruženih organizacija, francusko Ministarstvo vanjskih poslova.

Kao što pokazuje ovaj članak, ako je francuski jedini jezik koji neka osoba govori, ona će imati pristupa manje od 4 % svjetskih ideja i znanja, što je veoma ograničavajuće.

8. Obveza da se koristi francuska kolonijalna moneta

Ovo je prava krava muzara za Francusku. To je toliko okrutan sustav da je odbačen od strane Europske unije, ali Francuska nije spremna da napusti kolonijalni sistem koji joj donosi oko 500 milijardi dolara afričkog novca godišnje. Kada je uvođen euro kao valuta u Europskoj uniji, druge europske zemlje otkrile su francusku šemu za eksploataciju. Mnoge druge, posebno nordijske, zemlje bile su šokirane i predlagale su Francuskoj da se otarasi tog sustava, ali nisu imale uspjeha.

9. Obaveza da se Francuskoj šalju izvještaji o balansu proračuna i izvještaji o deviznim resursima

Ako neka država ne pošalje izvještaj o balansu proračuna, nema pristup vlastitom novcu. Sekretarijat centralnih banaka bivših kolonija i sekretarijat bianualnog sastanka ministara financija tih zemalja odvija se u organizaciji francuske centralne banke ili Trezora Francuske.

10. Obveza da se ne ulazi u vojni pakt s nekom drugom zemljom ukoliko se prije toga ne dobije dozvola Francuske

Afričke zemlje, načelno, imaju manje regionalnih vojnih saveza. Većina država ima vojne saveze samo sa zemljama čije su bile kolonije (smiješno, ali od toga ne može bolje). U slučaju francuskih bivših kolonija, Francuska im zabranjuje da sklapaju vojne saveze, osim onih koje im ona ponudi.

11. Obveza da se uđe u vojni savez s Francuskom ukoliko dođe do rata ili globalne krize

Preko milijun afričkih vojnika borilo se u Drugom svjetskom ratu protiv nacizma i fašizma.

Njihov doprinos često se ignorira ili minimalizira, ali kada pomislite da je bilo potrebno samo šest tjedana Njemačkoj da pobjedi Francusku 1940. godine, tada postaje jasno da Francuska zna da se Afrikanci mogu koristiti u borbama za „Grandeur de la France” u budućnosti.

Nešto je skoro psihopatsko u odnosu Francuske i Afrike.

Francuska je ozbiljno zavisna od pljačkanja i eksploatacije Afrike, još od doba robovlasništva. Zatim, postoji potpuni nedostatak kreativnosti i mašte od strane francuske elite kako bi se napustila prošlost i tradicija. Na kraju, Francuska održava dvije institucije koje su potpuno zamrznute u prošlosti, kojima upravljaju paranoidni i psihopatski „visoki funkcioneri” koji šire strah od apokalipse ako Francuska napravi neku promjenu u svom postkolonijalnom sistemu. Ove dvije institucije još uvijek nose imena koja odaju ideološki prizvuk romantizma 19. stoljeća. To su Ministarstvo financija i budžeta Francuske i Ministarstvo vanjskih poslova Francuske. Ove dvije institucije nisu prijetnja samo Africi, već i samim Francuzima.

Na nama Afrikancima je da oslobodimo sami sebe, bez pitanja za dozvolu, zato što ja ne mogu da razumijem, na primjer, kako 450 francuskih vojnika u Obali Slonovače može vršiti kontrolu nad dvadeset milijuna ljudi!?

Prva reakcija ljudi, kada čuju o francuskoj kolonijalnoj taksi, obično je pitanje: „Do kad će se plaćati taksa?”

Za povijesnu usporedbu, Francuska je natjerala Haiti da plati sadašnji ekvivalent od 21 milijardu dolara od 1804. do 1947. godine (skoro stoljeće i pol) za gubitke koje su doživjeli francuski trgovci robljem ukidanjem ropstva i oslobađanjem haićanskih robova. Afričke zemlje plaćaju kolonijalnu taksu posljednjih pedeset godina, tako da pretpostavljam da je preostao još jedno stoljeće otplate duga.

Prijevod: Velizar Mirčov | Izvor SILICON AFRICA, noviplamen.org